

Arrest

nr. 174 646 van 14 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 september 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en een inreisverbod, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 7 september 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 juni 2010 dient verzoekende partij een asielaanvraag in. Het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen weigert bij beslissing van 10 februari 2011 de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 61 025 van 6 mei 2011 de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus opnieuw weigert toe te kennen.

Op 7 juni 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 maart 2012 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Tegelijk wordt aan verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

Op 22 maart 2012 dient verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 21 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 12 juni 2012 dient verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 6 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 oktober 2012 dient verzoekende partij een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 28 januari 2013 onontvankelijk wordt verklaard. Tevens beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod van drie jaar.

Op 13 maart 2013 dient verzoekende partij wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die op 19 april 2013 onontvankelijk wordt verklaard samen met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 14 mei 2013 dient verzoekende partij een zesde aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet die onontvankelijk wordt verklaard op 30 juli 2013 doch ongegrond wordt verklaard op 27 maart 2014. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnr. 152 702.

Op 21 december 2015 dient verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslist op 16 februari 2016 tot de weigering van in overwegingname van de asielaanvraag. Tegen voormelde beslissing dient verzoekende partij hoger beroep in bij de Raad die bij arrest nr. 168 964 van 2 juni 2016 het beroep verwerpt. Tevens neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing van 23 februari 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 7 september 2016 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 7 september 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw die verklaart te heten(1):

naam: W;

voornaam: J.

geboortedatum: 10.10.1965

geboorteplaats: Myeri

nationaliteit: Kenia

In voorkomend geval, ALIAS: /

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Zij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten (betekend op 15/05/2011, 19/03/2012, 05/07/2012, 18/09/2012, 15/02/2013, 30/04/2013, 26/02/2016), en een inreisverbod van 3 jaar (betekend op 15/02/2013).

Betrokkene diende op 30/06/2010 een asielaanvraag in. Op 10/02/2011 verwierp het CGVS deze aanvraag.

Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 11/02/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq van 12/05/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2011.

Betrokkene diende op 21/12/2015 een 2e asielaanvraag in. Op 16/02/2016 nam het CGVS een beslissing van niet in overwegingname, de betrokkene nam kennis van deze beslissing op 16/02/2016. Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de betrokkene nam hiervan kennis op 26/02/2016. Op 29/02/2016 diende betrokkene beroep in bij de RVV, op 02/06/2016 werd dit beroep verworpen.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende op 30/06/2010 een asielaanvraag in. Op 10/02/2011 verwierp het CGVS deze aanvraag.

Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 11/02/2011. Betrokkene heeft vervolgens een beroep bij de RVV ingediend. Dit beroep werd definitief verworpen op 06/05/2011. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen (bijlage 13qq van 12/05/2011) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene op 15/05/2011.

Betrokkene diende op 21/12/2015 een 2e asielaanvraag in. Op 16/02/2016 nam het CGVS een beslissing van niet in overwegingname, de betrokkene nam kennis van deze beslissing op 16/02/2016.

Deze beslissing ging gepaard met een bevel om het grondgebied binnen de 15 dagen te verlaten, de betrokkene nam hiervan kennis op 26/02/2016. Op 29/02/2016 diende betrokkene beroep in bij de RVV, op 02/06/2016 werd dit beroep verworpen.

Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en hem bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM)

Betrokkene diende op 07/06/2011 een 1e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet).

DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 12/03/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 19/03/2012. Betrokkene diende op 22/03/2012 een 2e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 21/06/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 05/07/2012. Betrokkene diende op 12/07/2012 een 3e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 06/09/2012. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 18/09/2012. Betrokkene diende op 16/10/2012 een 4e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 28/01/2013.

Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 15/02/2013. Betrokkene diende op 13/03/2013 een 5e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 19/04/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 30/04/2013. Betrokkene diende op 14/05/2013 een 6^e aanvraag tot medische regularisatie in (9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag onontvankelijk op 30/07/2013 en ongegrond op 27/03/2014. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 04/04/2014.

Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In Kenya (land van herkomst) is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Betrokkene werd door de gemeente Harelbeke op 19/03/2012 geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr.44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr.21878/06, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

(...)"

Op 7 september 2016 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tevens tot afgifte van een inreisverbod, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

2.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voor zover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is en de schorsing ervan gevraagd kan worden aan de gemachtigde.

2.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel kan worden beschouwd wenst te verkrijgen hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend – thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet – , dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot het inreisverbod dient te worden verworpen. Ter terechtzitting stelt de raadvrouw van verzoekster zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

3.1. Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen.”

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bedoelde vordering.

Zij werd ingediend binnen de vijf dagen na kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Zij is tijdig ingediend en derhalve ontvankelijk.

3.2. De bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet. Voormeld wetsartikel luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoekster zich met haar vordering tevens zou richten tegen de beslissing tot vasthouding die in de bestreden bijlage 13^{septies} vervat zit, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

De vordering is bijgevolg niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.3. De verweerder werpt voorts in de nota met opmerkingen een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang, nu het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van zijn gebonden bevoegdheid en de gemachtigde van de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid beschikt wanneer artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet wordt toegepast.

In de huidige stand van het geding dient de gegrondheid van deze exceptie niet te worden onderzocht nu de onderhavige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, zoals hierna zal blijken, in elk geval dient te worden verworpen.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekster zich met het oog op haar verwijdering bevindt in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door de verweerder.

Aan de voorwaarde met betrekking tot de uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve voldaan.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het hierboven reeds vermelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden.

De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

4.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoekster voert onder meer de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, 8 en 9 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoekster stelt dat ze bij een terugkeer naar Kenia gevaar loopt, gezien haar zeer slechte gezondheidstoestand. Zij riskeert te overlijden bij een terugkeer naar Kenia omdat zij kampt met de volgende medische aandoeningen: 1) ernstige diabetes type 2 insuline afhankelijk stadium 2b nierlijden, 2) diabetescomplicaties –gevolgaandoeningen en 3) ernstige arteriële hypertensie graad III. Verzoekster heeft levenslange medicamenteuze behandeling nodig en professionele opvolging. Verzoekster meent dat in het medisch advies voor de beslissing van 27 maart 2014 geen enkel onderzoek is gevoerd naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekster betwist dat geen mantelzorg zou vereist zijn volgens de arts-adviseur die geen specialist is en in strijd is met de verklaring van de behandelende arts-specialist (zie medisch attest van 22 april 2014). Verder heeft de arts-adviseur geen enkel onderzoek gedaan naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van behandeling, zorgen en medicijnen in haar land van herkomst. Zij zal in Kenia geen gespecialiseerde follow-up kunnen genieten, geen gespecialiseerde behandeling voor de gevolgaandoeningen en de medicatie voor haar hypertensie zal niet beschikbaar of onbetaalbaar zijn. Verzoekster is niet in staat te werken en heeft wel degelijk mantelzorg nodig.

Verzoekster betoogt ten slotte dat zij bij een terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, meer bepaald een besnijdenis. Zij is niet besneden en komt uit een etnische samenleving Kikuyu waar besnijdenis gebruikelijk is. Haar oom is lid van de terroristische sekte munglkl. Verzoekster verwijst naar landeninfo van 1 maart 2011, naar het rapport 'Kenya Demographic and Health Survey' van 2008-2009, naar een rapport van 2000 en zij citeert uit rapporten van 2012 en mei 2013.

Verzoekster wijst verder op haar integratie en duurzame binding met België en het feit dat ze al vele jaren samenwoont met een Belgische familie. Deze familie zorgt voor de nodige mantelzorg en bijstand. Ze heeft een grote kennis- en vriendenkring opgebouwd. Ze leeft sinds meer dan 6 jaar in België en heeft geen enkele band meer met Kenia.

Bespreking

Met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer om hun verwijdering tegen te houden, wijst de Raad erop dat het EHRM een hoge drempel hanteert en oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Hof van Justitie bevestigde in de zaak Abdida dat: *“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die volgens artikel 52, lid 3, van het Handvest in aanmerking moet worden genomen bij de uitlegging van artikel 19, lid 2, van dat Handvest, volgt dat, hoewel niet-staatsburgers tegen wie een terugkeerbesluit is uitgevaardigd, in beginsel geen aanspraak kunnen maken op een recht van verblijf op het grondgebied van een staat teneinde er medische, sociale of andere hulp en diensten te blijven ontvangen van die staat, het besluit om een vreemdeling die aan een ernstige fysieke of psychische ziekte lijdt, te verwijderen naar een land dat over minder geschikte middelen beschikt om die ziekte te behandelen dan die waarover die staat beschikt, in zeer uitzonderlijke omstandigheden, een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten (zie met name EHRM, arrest van 27 mei 2008, N./Verenigd Koninkrijk, § 42).”*

Artikel 3 EVRM waarborgt aldus niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren.

In de zaak D. v. Verenigd Koninkrijk (EHRM, 2 mei 1997, nr. 30240/96) oordeelde het EHRM dat deze 'zeer uitzonderlijke omstandigheden' aanwezig waren. Wegens de combinatie van een aantal factoren, zowel persoonlijke factoren als factoren m.b.t. de medische en sociale omstandigheden in het land van terugkeer, was er in dit geval sprake van *“zeer uitzonderlijke omstandigheden”*. Concreet betrof het (1) het terminale en kritieke stadium van een ongeneeslijke ziekte, (2) het gebrek aan en de

ontoereikendheid van medische en verzorgende voorzieningen voor de behandeling van de ziekte in het land van terugkeer en (3) het gebrek aan sociale opvang, m.n. de afwezigheid van familieleden of vrienden die een minimum aan voedsel, huisvesting en sociale ondersteuning kunnen verstrekken. De hoge drempel die het Hof hanteert in zgn. 'medische gevallen', werd nogmaals bevestigd in de zaak Yoh-Ekale Mwanje v. België, waarbij het EHRM vaststelde dat de betrokkene zich niet in een kritische fase van een levensbedreigende ziekte bevond en geschikt bevonden was om te reizen. (EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10).

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekster een aanvraag tot medische regularisatie heeft ingediend op 14 mei 2013, die op 30 juli 2013 ontvankelijk werd verklaard.

Op 17 maart 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies aan de verwerende partij in het kader van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Uit dit medisch advies, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de ambtenaar-geneesheer bevestigt dat verzoekster wordt behandeld voor insulinedependentie diabetes mellitus type 2 en hypertensie. De arts-adviseur stelt eveneens vast dat verdere behandeling met insuline is aangewezen alsook periodieke follow-up door een internist, endocrinoloog of huisarts. Verdere behandeling met antihypertensiva is aangewezen. Waar verzoekster verwijst naar een medisch attest van 8 juli 2016 van de behandelende arts en waarin wordt voorgesteld dat verzoekster de insuline herstart en regelmatig op controleraadpleging gaat, wordt het therapievoorstel van verzoeksters arts niet tegengesproken in het medisch advies van 17 maart 2014. Verzoekster toont bijgevolg niet aan dat er zich gewijzigde omstandigheden hebben voorgedaan sinds de beslissing van 27 maart 2014 en het medisch advies van 17 maart 2014 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster verwijst verder in haar verzoekschrift naar dezelfde medische attesten die naar aanleiding van de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de actualisaties werden neergelegd. Verder stelt de arts-adviseur in het medisch advies vast dat medische behandeling en opvolging in Kenia weldegelijk beschikbaar en toegankelijk is. De arts-adviseur verwijst met betrekking tot de beschikbaarheid van de behandeling naar informatie afkomstig van International SOS van 14 september 2012, 6 mei 2013 en van 29 oktober 2013 en concludeert dat alle faciliteiten voor gespecialiseerde opvolging en behandeling bij een internist en/of huisarts beschikbaar zijn. Zowel langwerkende als kortwerkende insuline is beschikbaar. Verzoekster verwijst naar tal van rapporten die ze bij haar annulatieberoep tegen de beslissing van 27 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 mei 2013 ongegrond werd verklaard heeft gevoegd om de beschikbaarheid van een medische behandeling te betwisten. Verzoeksters kritiek is aldus gericht tegen de beslissing van 27 maart 2014. Deze beslissing maakt evenwel niet het voorwerp uit van huidige procedure. De Raad merkt op dat verzoekster een gewone vordering tot schorsing en een annulatieberoep heeft ingediend tegen de ongegrondheidsbeslissing van 27 maart 2014. Het stond verzoekster vrij, nu zij het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, om krachtens artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregel de Raad te vragen de eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk te behandelen. Zij heeft evenwel geopteerd om een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsmaatregel van 7 september 2016 in te dienen. De verwijzing naar rapporten gevoegd bij het verzoekschrift tegen de ongegrondheidsbeslissing van 27 maart 2014 volstaat niet om thans het beweerd gebrek aan beschikbaarheid van medische behandeling in het land van herkomst aan te tonen. De ambtenaar-geneesheer stelt verder vast dat de noodzakelijke medische zorgen ook toegankelijk zijn in Kenia. Hij stelt het volgende in het medisch advies :

"Toegankelijkheid van de noodzakelijke medische zorgen in Kenia:

De meest elementaire diensten worden door de privé-gezondheidsinfrastructuur verstrekt, en dit zelfs in de landelijke zones. In de publieke gezondheidsinfrastructuur is dit niet altijd hét geval. De particuliere infrastructuur biedt een beter verzorgingsniveau dan de regeringsinfrastructuur, maar is voor de meerderheid van de Kenianen financieel niet haalbaar. De infrastructuur die door de NGO's wordt beheerd vertoont meestal een beter evenwicht tussen verzorging en kosten. In het gezondheidscentrum Lwala Community bijvoorbeeld, wordt de minimumprijs van 50 KES (bijna 0,65 USD) aangerekend aan 85% van de patiënten, en om deze kwalitatief betere en goedkopere verzorging te krijgen zijn de patiënten bereid 30 tot 40 km af te leggen. De helft van de bevolking leeft onder de armoedegrens en is van de informele economie afhankelijk. Dit betekent dat de toegang tot de gezondheidszorgen via een ziekteverzekering buiten het bereik van het grootste deel van de bevolking ligt. Dit heeft de regering erin 1985 toe aangezet om het Essential Drug Concept te introduceren, om de essentiële geneesmiddelen zo toegankelijk (betaalbaar) te maken voor de patiënten en de regering. De verzekeringsmaatschappijen vergroten ook het aanbod van hun beter betaalbare producten . Een paar voorbeelden: Changamka (microziekteverzekering, Changamka is een product dat zijn leden de mogelijkheid biedt verzorging te krijgen tegen een gering bedrag zoals 450 KES per doktersbezoek); Bima Ya Jamii (micro-*

gezondheidsproduct van CIC Insurance dat aanmoedigt tot sparen en tegelijkertijd het risico dekt); Afya Milele (stelt gezinnen met laag inkomen in staat een dekking te verkrijgen (voor 4 gezinsleden) voor een al of niet in een ziekenhuis opgenomen patiënt, tegen 35 KES per dag - deze dekking omvat kraamzorg, betaling van medicatie, kosten ziekenhuisopname per dag en het voorschrijven van geneesmiddelen).

Wat betreft de verwijzing naar de heersende sanitaire en sociale situatie in het land waarvan zij de nationaliteit bezit; het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons.JVerenigd Koninkrijk, §111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, YJRusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 58)." Tevens dient opgemerkt te worden dat een verblijfstitel kan niet enkel afgegeven worden op basis van het feit dat de medische zorgen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen lopen.

Het gaat erom na te gaan of de nodige medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in het land van herkomst of het land waar de verzoeker gewoonlijk verblijft. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat, zijn de verschillende nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen. Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Er is geen strikte noodzaak tot mantelzorg. Overigens lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene in Kenia, het land waar zij ruim 45 jaar verbleef, geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht zou kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Verder legt betrokkene geen enkel bewijs voor van een arbeidsgeneesheer dat zij arbeidsongeschikt zou zijn waardoor betrokkene zelf in staat zou kunnen zijn om in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.

Bovendien legt betrokkene geen enkel bewijs voor dat men niet in staat is te reizen, waardoor kan aangenomen worden dat een terugkeer naar Kenia mogelijk is.

Concluderend kan gesteld worden dat de nodige zorgen toegankelijk zijn in Kenia."

Hij besluit: "Op basis van de vermelde medische gegevens kan er geen contra-indicatie om te reizen weerhouden worden. Verder is er geen mantelzorg nodig omwille van de vermelde aandoeningen. Uit het voorgelegd medisch dossier kan niet worden afgeleid dat de ziekte op zodanige wijze aan een aandoening lijdt dat deze een ernstig risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit aangezien de noodzakelijke medische zorgen bestaan in het herkomstland."

Waar verzoekster betoogt dat zij niet in staat is te werken legt zij geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voor en bevat het administratief dossier geen verklaring van arbeidsongeschiktheid. Waar zij stelt dat ze mantelzorg nodig heeft en verwijst naar een medisch attest van 22 april 2014 dat is bijgevoegd bij haar verzoekschrift in de voor de Raad hangende zaak met rolnr 152 702 merkt de Raad opnieuw op dat de beslissing van 27 maart 2014 niet het voorwerp uitmaakt van huidige procedure. Bovendien, zelfs aangenomen dat verzoekster mantelzorg zou nodig hebben, toont verzoekster niet aan dat zij in Kenia, alwaar zij, volgens haar eigen verklaringen, samen met haar broer en zoon woonde, geen beroep kan doen op haar familieleden in Kenia voor het verkrijgen van mantelzorg. Dezelfde opmerking geldt voor de eventuele kosten van een medische behandeling in Kenia. Verzoekster toont niet aan dat zij geen financiële hulp kan vragen aan haar zoon of broer die in Kenia verblijven. In de mate dat de verzoekster verwijst naar het niveau, de kwaliteit en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst, blijkt dat, gelet op de aangehaalde rechtspraak van het EHRM en de principes die het EHRM hanteert in gelijkaardige zaken, uit artikel 3 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat geen terugkeerbesluit zou mogen worden genomen omwille van het feit dat uit algemene rapporten zou blijken dat de gezondheidszorg in het land van herkomst op een lager niveau staat. In die optiek volstaat het geenszins te verwijzen naar de rapporten die door verzoekster wordt bijgebracht in zoverre die in het algemeen de kwaliteit van de medische zorgen aan de kaak stellen. Ook een zeer algemene verwijzing naar het feit dat de verzoekster mogelijks deels zelf zou moeten instaan voor de kosten van een behandeling maakt niet aannemelijk dat verzoekster in een onmenselijke of vernederende situatie zou terechtkomen. Verzoekster brengt geen enkel concreet op zichzelf betrokken element aan om daar anders over te doen denken. (EHRM 29 juni 2004, nr. 7702/04, Salkic e.a. v. Zweden; EHRM, 27 september 2005, nr. 17416/05, Hukic v. Zweden en EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden; EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden en EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland). Het feit dat een medische behandeling minder gemakkelijk te verkrijgen is dan in een verdragsluitende staat, is geen beslissend element in het licht van artikel 3 EVRM (EHRM 17

januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60, EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51).

Verzoekster toont niet aan dat haar aandoening dermate ernstig is dat de hoge drempel die wordt gehanteerd in de rechtspraak aangaande artikel 3 EVRM wordt overschreden, met name dat zij zich in een kritieke fase van een levensbedreigende ziekte bevindt of dat er onmiddellijk gevaar is voor haar leven of fysieke integriteit en dat zij niet geschikt is om te reizen. Een terugval van de ziekte hetzij een verslechtering van de medische toestand heeft op zich nog geen schending van artikel 3 EVRM tot gevolg (EHRM 6 februari 2001, nr. 44599/98, Bensaid v. Verenigd Koninkrijk, par. 32-41). Verzoekster maakt *prima facie* niet aannemelijk dat er *in casu* zeer uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn die een bezwaar kan opleveren vanuit het oogpunt van artikel 3 EVRM, wanneer dwingende humanitaire overwegingen zich tegen die verwijdering verzetten, met name dat haar gezondheidstoestand op ernstige en onomkeerbare wijze zal verslechteren bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Waar verzoekster vreest voor een besnijdenis in Kenia merkt de Raad op dat deze problemen in haar land van herkomst reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een diepgaand onderzoek in het kader van haar asielaanvraag. De eerste asielaanvraag werd afgesloten bij arrest nr. 61 025 van 6 mei 2011 van de Raad. Verzoeksters verklaringen omtrent haar vrees voor een besnijdenis door haar oom werden ongeloofwaardig geacht. De tweede asielaanvraag is afgesloten bij arrest nr. 168 964 van 2 juni 2016 van de Raad. In dit arrest is de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigd en is vastgesteld dat er geen elementen werden voorgelegd die de geloofwaardigheid van verzoeksters verhaal konden herstellen. Er werd bijgevolg niet aangetoond dat er in het land van herkomst persoonlijke problemen zijn voor verzoekster. Thans herhaalt verzoekster haar vrees voor een besnijdenis. De verwijzing naar rapporten van 2000, 2008-2009 en 2012-2013 vermogen niet aan te tonen dat verzoekster persoonlijk dient te vrezen voor een besnijdenis door haar oom, nu haar verklaringen hieromtrent door de asielinstanties als ongeloofwaardig werden beoordeeld.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is *prima facie* niet ernstig.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarop zij zich beroept.

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven is eveneens een feitenkwestie .

Waar verzoekster aangeeft dat zij sinds vele jaren samenwoont met een Belgische familie toont verzoekster geen verwantschap aan ten aanzien van deze familie. Waar verzoekster voorhoudt dat deze familie voor haar zorgt merkt de Raad opnieuw op dat de arts-adviseur in zijn advies van 17 maart 2016 oordeelde dat er geen mantelzorg vereist is. Evenwel, zelfs aangenomen dat verzoekster

mantelzorg nodig heeft, toont zij niet aan dat zij geen mantelzorg van haar zoon of broer of derden kan bekomen in Kenia.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

De verzoekende partij voert *in casu* evenwel geen enkel gegeven aan dat erop wijst dat zij afhankelijk zou zijn van de Belgische familie of *vice versa*. Uit de loutere omstandigheid dat zij reeds jaren bij haar de Belgische familie inwoont, kan immers niet *ipso facto* een band van afhankelijkheid tussen de verzoekende partij en de Belgische familie worden afgeleid. Uit de door haar bij haar verzoekschrift gevoegde stukken kunnen geen elementen worden afgeleid waaruit een band van afhankelijkheid kan blijken. Wel in tegendeel nu verzoekster verwijst naar een medisch attest van 8 juli 2016 waaruit blijkt dat zij sinds ongeveer 1 maand geen insuline meer nam omwille van problemen van (terug)betaling door het OCMW. Bijgevolg wordt niet aangetoond dat de banden tussen de verzoekende partij en de Belgische familie dermate hecht zijn en dat er een dermate graad van afhankelijkheid is tussen hen dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM zich opdringt.

De Raad stelt vast dat betreffende het privéleven van de verzoekende partij in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt als volgt:

"Uit de loutere omstandigheid dat zij de afgelopen jaren in precair en illegaal verblijf een privéleven heeft opgebouwd in België, geeft geen gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM. (zie in deze zin EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland, EHRM 31 juli 2008 nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen; EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland en EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk, par. 77)."

Met de loutere stelling dat een privéleven noodzakelijkerwijze tot stand komt door een lang verblijf in een bepaald land, met name door het opbouwen van sociale banden allerhande, wenst de verzoekende partij aldus te wijzen op een bestaand privéleven in haar hoofdte. Echter wordt het privéleven van de verzoekende partij niet betwist, maar wordt een motivering voorzien waarom het door de verzoekende partij voorgehouden privéleven niet kan leiden tot een bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aannemelijk gemaakt.

Verder voert verzoekster de schending aan van artikel 5 van het EVRM dat een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt. Dit heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De Raad is niet bevoegd om de *in casu* aangevoerde schending van artikel 5 van het EVRM te onderzoeken.

Nergens wordt in de uiteenzetting van het middel nader ingegaan op de blijkens de opgave aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM. Daar een toelichting van de wijze waarop artikel 9 van het EVRM wordt geschonden door de bestreden beslissing ontbreekt is de opgeworpen schending van deze bepaling onontvankelijk.

In deze omstandigheden maakt verzoekster *prima facie* geen ernstig grief op grond van het EVRM aannemelijk.

4.3.3. Aangezien verzoekster, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging

van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

De Raad dient vast te stellen dat verzoekster geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft uiteengezet in haar verzoekschrift.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien september tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. MOONEN